

народъ при всичката връда, която му нанасятъ плановѣтъ на помѣнатитѣ съседни народи, естествено ще вземе страната на еднитѣ и на другитѣ, не защото еднитѣ му сж едновѣрни или защото другитѣ му сж едноплѣмenni, но защото не му се дава свободата, и защото нѣма какъвъ другъ прѣдметъ да брани, нито даже бащиното си огнище. Заради това простодушний бѣлгаринъ ще смята сѣкий чужденецъ, завоевателъ на отечеството му като свой освободителъ, както го е смяталъ до сега.

И тъй, какъ да се възбрани бѣлгарина, да не вземе участие съ чужденеца? Какъ да му се вдѣхне желанието, да брани Империята като своя собственна земя?

Отговорътъ е твърдѣ лесенъ. Да му се даде *автономия*, която той иска, и като му се потвърдятъ правата, които ще го прилѣпятъ при империята като при сжщото негово отечество. Ако да бѣше това направено по-отдавна, ний смѣло казваме, че много нещастия, които империята бѣ принудена да прѣтърпи, биха могли да се прѣварятъ и още прибавяме, че ако Импер. Правителство, сега подобро вдѣхновено, не отложи рѣшението на този въпросъ, който е вече на дневний редъ, не е още твърдѣ късно да се въстанови империята, която се днесъ тъй клати върху основитѣ си.

Нека ни бжде сега позволенъ, да прѣдставимъ на Ваше Имп. Величество основитѣ, върху които бѣлгарский народъ моли провъзгласяванието на своята *автономия*:

Чл. 1. Народно и конституционно правителство.

Чл. 2. Бѣлгария съ сички провинции, населени отъ бѣлгари да образува една държава подъ названието *Бѣлгарско Царство*.

Чл. 3. Това бѣлгарско царство да зависи политически отъ Отоманската Империя и да има винаги за свой царъ императора на великий Девлетъ отъ Ислямболъ Н. И. В. Султанъ Абдулъ-Азиса и неговитѣ наслѣдници, които да притурятъ при титлата на Османлиитѣ и оная *Царъ на Бѣлгаритѣ*.

Чл. 4. Негово Имп. Величество Султана да идва винаги, да се вѣнчава като царъ на бѣлгаритѣ въ една отъ старитѣ столици на бѣлгарското царство, която ще се опрѣдѣли отъ Народното Събрание.